

Hun saa' hen til sin gamle Ven „Methusalem“ — Papegøjen — der sad i en Ring uden for sit Bur og pudsede sine grønne Brystfjer. Herregud, saa var de altsaa igen ene to! Naa, hun kunde for den Sags Skyld tænke sig et langt tristere Selskab og skulde ikke misunde Kapellanen hans nye Venner. Hun havde nu aldrig kunnet indse, at et saadant lille Dyrs menneskelige Plapren ikke var nok saa underholdende som den dyriske Grynten, Brummen og Gøen, hvoraf en Bondes Tale hovedsagelig bestod. Og saa var der dog lidt af et Temperament i saadan en lille Krabat. Den kunde finde paa de tusinde Pudsigheder, kunde være kælen, skælmsk, nedtrykt, overgiven, koket, indsmigrende, opfarende — alt i en og samme Time ligesom med Intelligensens Nervøsitet. Desuden var det dog en Vederkvægelse en Gang imellem at se paa andet end de evige Spurve og Krager med deres grimme graa Vadmelsdragt. Naar Solen skinnede paa „Methusalems“ Silkefjer, kunde den pynte i en Stue eller paa en Græsplæne næsten som en fint paaklædt Dame.

Hun vilde just strække Haanden ud for at kærtegne den, da hun hørte noget knirke udenfor paa Gangen. Der var ingen Tvivl . . . det var Kapellanen, der gik ned ad Trappen fra sit Værelse.